



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a Mgr. Gabriely Vršanské ve věci **žalobkyně: Tlaková plynárna Ústí nad Labem a. s.**, IČ: 44569173, se sídlem Ústí nad Labem, Havířská 346/100, PSČ 400 10, zastoupené JUDr. Lubomírem Pánikem, advokátem, se sídlem Masarykova 43, Ústí nad Labem, proti **žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, zastoupenému JUDr. Danielem Volákem, advokátem, se sídlem Jiráskova 413, Litvínov, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 7. 2013, č. j. 1512/ZPZ/2013/ODV-369, JID 1003114/2013/KUUK

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství ze dne 22. 7. 2013, č. j. 1512/ZPZ/2013/ODV-369, jímž žalovaný změnil část I. výroku rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru životního prostředí ze dne 10. 4. 2013 č. j. OŽP 88801/POK-007/13/Ba (dále jen „vodoprávní úřad“), kterým vodoprávní úřad podle § 125d odst. 7 písm. c) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „vodní zákon“), uložil žalobkyni pokutu ve výši 50.000,- Kč tak, že původní text:... I. ukládá pokutu dle ust. § 125d odst. 7 písmeno c) zák. č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon),

ve znění pozdějších předpisů ve výši 50 000,- Kč (slovy padesát tisíc korun českých) za porušení ustanovení §§ 59 a 62 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů“ změnil na text: „... I. ukládá dle ustanovení § 125d odst. 7 písm. c) vodního zákona pokutu ve výši 50 000 Kč (slovy padesát tisíc korun českých) za správní delikt dle § 125d odst. 1 písm. b) vodního zákona, kterého se TPÚ dopustila tím, že prokazatelně od roku 2009 do srpna 2012 neprováděla technickobezpečnostní dohled na vodním díle odkaliště tzv. Stará popelová skládka (SPS) zařazeného do kategorie III a umístěného na p.p.č. 927/16 v k.ú. Všebořice a neplnila tak povinnost vlastníka dle ustanovení § 59 odst. 1 písm. c) vodního zákona“. Žalovaný k odvolání žalobkyně tak pouze formulačně zpřesnil výrok napadeného rozhodnutí a doplnil jeho odůvodnění. Současně se žalobkyně v žalobě domáhala toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

V žalobě žalobkyně namítala, že žalovaný zejména porušil ustanovení § 51 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen správní řád), když shodně jako správní orgán prvního stupně, neprovedl žalobkyní navržené důkazy a tak řádně nezjistil stav věci. Kromě toho v řízení nebyly provedeny důkazy ve smyslu ustanovení § 52 odst. 1 a odst. 6 správního řádu, ani ohledání ve smyslu ustanovení § 54 správního řádu, takže žalovaný neprovedl důkazy potřebné k řádnému zjištění stavu věci. V důsledku toho nemohl následně zhodnotit, že žalobkyně nemohla technickobezpečnostní dohled (dále jen „TBD“) na vodním díle odkaliště tzv. Stará popelová skládka (dále jen „SPS“) zařazeného do kategorie III a umístěného na p.p.č. 927/16 v k.ú. Všebořice provádět, resp. nezhodnotil, zda v daném případě nebyla zcela vyloučena odpovědnost žalobkyně za správní delikt, když jí bylo ve výkonu dohledu zabráněno protiprávním jednáním vlastníků pozemků sousedících s předmětným vodním dílem, kteří brání žalobkyni v přístupu k vodnímu dílu. Žalobkyně namítla, že žalovaný neprovedl žalobkyní navržený důkaz zprávou ze spisů a obsahem podání účastníků žaložených ve spisech Okresního soudu v Ústí nad Labem, sp. zn. 11C 461/2008 a sp. zn. 14 C 164/2008. V řízení, které vede Okresní soud v Ústí nad Labem pod sp. zn. 11 C 461/2008, se žalobkyně proti vlastníkově sousedících pozemků domáhá zřízení práva průchodu a průjezdu k předmětnému vodnímu dílu, neboť vlastník pozemků od roku 2009 blokuje žalobkyni přístup tím, že dosud užívanou panelovou cestu uzavřel závorou a odmítá vpustit pracovníky žalobkyně i případné pracovníky provádějící TBD přes uvedený pozemek, přes který je jedině možný přístup k vodnímu dílu. Ve spisu Okresního soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 11 C 468/2008, jsou založeny další z navržených a žalovanou neprovedených důkazů, a to znalecký posudek číslo 2984-028/11P znalce Ing. M. M. a znalecký posudek ústavu Stavexis Brno číslo 4453-34/12, v nichž znalci popisují, že byl zcela rozebrán panelový kryt vozovky a došlo i k zásahu do zemního tělesa spočívajícím v odtěžení komunikace tak, že v trase komunikace vznikl ostrý schod v minoritě s výškou 0,8 metrů, odstraněné panely byly odvezeny na hromadu na navazující úsek panelové vozovky, čímž vlastník pozemku vytvořil nepřekonatelnou překážku jakéhokoliv provozu. Žalobkyně k tomuto doplnila vyjádření, že toto vytěžení a rozebrání vozovky provedla vlastnice pozemku ve snaze zabránit žalobkyni v přístupu k vodnímu dílu. Žalobkyně uvedla, že v řízení vedeném u Okresního soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 14 C 164/2008 se právní předchůdkyně současného vlastníka sousedících pozemků (pozn. soudu: pozemků, na nichž se nacházela panelová vozovka), domáhá absolutního znemožnění průchodu a průjezdu, tedy vyklizení panelů, které byly položeny jako přístupová cesta. V této souvislosti žalobkyně poukázala na to, že zásadní příčinou vzniklé situace je skutečnost, že v důsledku chybně provedené privatizace majetku

státu v roce 1992, došlo k převodu cesty, která sloužila k přístupu k vodnímu dílu od jeho kolaudace, na jiný subjekt, než vlastníka vodního díla. V neposlední řadě žalobkyně zdůraznila, že obě shora uvedená řízení se vedou (nikoli z důvodů na straně žalobkyně) již o roku 2008, což je okolnost žalobkyní neovlivnitelná.

Žalobkyně namítala, že žalovaný, v důsledku neprovedení důkazu znaleckým posudkem při rozhodování nepřihlédl k tomu, že přerušáním provádění TBD nemohlo dojít k závažným škodám, pro jejichž vyloučení se TBD provádí, neboť v tomto znalec konstatoval, že bývalé plaviště je zcela suché.

Žalobkyně dále, shodně jako v odvolacím řízení, argumentovala tím, že není možno požadovat po subjektu provádějícím TBD, aby tento prováděla nepozorovaně, resp. utajeně a riskovala přitom postih za porušování cizích práv, tedy při vstupu na pozemek proti vůli jeho vlastníka. Tuto situaci přitom, dle názoru žalobkyně neřeší ustanovení § 60 vodního zákona, které sice ukládá vlastníkům pozemků sousedících s vodním dílem povinnost umožnit vstup na své pozemky, ovšem zároveň zakotvuje, že se tak může stát jen po předchozím projednání s nimi. Žalobkyně v této souvislosti odkazuje na nález Ústavního soudu číslo IV. ÚS 652/06, dle kterého nelze pro všechny případy předpokládat dosažení dohody o způsobu, času, rozsahu a dalších okolnostech průchodu, a proto v případě nedohody musí eventuální spory na základě žaloby řešit soud.

Žalobkyně rovněž poukázala na to, že v současné době je TBD již prováděn a je umožněn přístup k vodnímu dílu, když dle jejího názoru toto patrně vyplývá ze skutečnosti, že se očekává vydání rozhodnutí soudu.

Žalobkyně dále namítala nesprávnost odůvodnění rozhodnutí žalovaného, který na straně 4/6 pod bodem 2 „z neznámých důvodů“ uvádí spis trestního soudu v Ústí nad Labem, a to následně opakuje, ačkoli v odvolání je uvedeno, že se věc projednává u Okresního soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 14 C 164/2008 a sp. zn. 11 C 461/2008.

Dále žalobkyně nesouhlasila s argumentací žalovaného, že zahrazená příjezdová cesta není jediným možným přístupem na SPS za účelem pravidelného provádění TBD, a že TBD je možné provádět i jen vstupem (nikoli vjezdem).

Z obsahu vyjádření žalovaného k podané žalobě vyplývá, že na shodné námitky žalobkyně podrobně reagoval v textu odůvodnění napadeného rozhodnutí na stranách 4/6 – 5/6 s tím, že v odvolacím řízení doplnil odůvodnění týkající se posouzení nemožnosti přístupu žalobkyně k předmětnému dílu. Uvedl, že návrhem na provedení důkazu žalobkyní specifikovanými spisy Okresního soudu v Ústí nad Labem se necítil vázán, když v těchto je, dle vyjádření samotné žalobkyně řešen přístup k vodnímu dílu po původní příjezdové komunikaci, přičemž přístup žalobkyně je možný přes pozemky dalších na soudních řízeních nezúčastněných osob, které dosud v přístupu k vodnímu dílu nebránily. Žalovaný k argumentaci žalobkyně k nutnosti zajištění přístupu k vodnímu dílu – příjezdem, a to s ohledem na řešení případných havárií, oponoval tím, že k provedení TBD je zcela dostačující zajištění vstupu na pozemek, na němž se vodní dílo nachází, když při řešení havarijních stavů se povinnost umožnění přístupu řídí nikoli § 60 vodního zákona, ale § 23

odst. 2 zákona č. 239/2000 Sb., o integrovaném záchranném systému a změně některých zákonů.

Žalovaný odmítl vyjádření žalobkyně, že v současné době je TBD prováděn nelegálně a odkázal na ustanovení § 60 vodního zákona, dle kterého jsou vlastníci pozemků sousedících s vodním dílem povinni po předchozím projednání umožnit vlastníku díla vstup na pozemky za účelem provedení TBD. Dále žalovaný poukázal na to, že v řízení nebylo provedeno ohledání na místě, neboť se dne 3. 10. 2012 uskutečnila prohlídka vodního díla za přítomnosti jak pracovníků žalobkyně, tak pracovníků žalovaného.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě oponoval žalobkyni také v tom, že přerušením TBD prokazatelně nemohlo dojít k závažným škodám, neboť vodní dílo je zcela suché, naopak argumentoval žalobkyni předloženou 1. etapovou zprávou o provedení TBD ze září 2012, ze které vyplývá, že vodní dílo zcela suché není a nadále dochází k odvádění průsakové vody v drenážním systému a podhrází je promáčené, pročež je jeho stav nutno pravidelně sledovat a analyzovat.

Žalovaný konstatoval svou nepřislušnost k posouzení správnosti provedené privatizace pozemků ani případné protiprávnosti jednání vlastníků pozemků, kteří provedli demontáž původní příjezdové panelové cesty k vodnímu dílu. Žalovaný poukázal na to, že žalobkyně argumentuje výlučně nemožností přístupu (vjezdu a vstupu) po původní příjezdové cestě, ačkoli je přístup k předmětnému vodnímu dílu možný i z jiných pozemků, jejichž vlastníci dosud žalobkyni v přístupu nijak nebránili.

O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný vyslovil k výzvě soudu s tímto postupem souhlas a žalobkyně nesdělila v soudem stanovené lhůtě svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli účastníci byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.

Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud při posouzení věci vyšel z toho, že žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného byla žalobkyni pravomocně uložena pokuta ve výši 50.000,- Kč za správní delikt podle ustanovení § 125d odst. 1 písm. b) zákona o vodách, kterého se žalobkyně dopustila tím, že od

roku 2009 do srpna 2012 neprováděla technickobezpečnostní dohled na vodním díle odkaliště SPS zařazeného do III. kategorie a umístěného na p.p.č. 927/16 v k.ú. Všebořice a neplnila tak povinnost vlastníka dle ustanovení § 59 ods. 1 písm. c) vodního zákona. Soud zde považuje za nutné zdůraznit, že toto zjištění žalobkyně v řízení před prvostupňovým správním orgánem nerozporovala, pouze konstatovala, že od roku 2008 probíhá soudní řízení o zřízení věcného břemene, neboť vlastníci sousedních pozemků brání vstupu - průjezdu na SPS a předložila správnímu orgánu doklady, z nichž je zřejmé, že od srpna 2012 zahájila kroky k provádění TBD. Žalobkyně až v rámci odvolacího řízení na svou obranu uváděla, že jsou v daném případě dány okolnosti vylučující její odpovědnost za porušení zákona, když jí bylo jednáním vlastníků sousedících pozemků zabráněno v přístupu k vodnímu dílu, což měl správní orgán posoudit, jako objektivní, na vůli žalobkyně nezávislou, okolnost vylučující protiprávnost jednání žalobkyně.

Jednání žalobkyně žalovaný zcela správně posuzoval podle shora uvedeného ustanovení vodního zákona, které stanoví, že se právnická nebo podnikající fyzická osoba jako vlastník nebo stavebník vodního díla I. až IV. kategorie dopustí správního deliktu tím, že neprovádí technickobezpečnostní dohled podle § 59 odst. 1 písm. c) vodního zákona.

K námitce žalobkyně, že napadeným rozhodnutím byla zkrácena na svých právech, když žalovaný neověřil její tvrzení týkající se nemožnosti přístupu na SPS po původní cestě (která byla převedena v roce 1992 do vlastnictví 3. osoby) vyžádáním si zprávy Okresního soudu v Ústí nad Labem o stavu řízení vedeného u tohoto soudu pod sp. zn. 11 C 465/2008, v němž se žalobkyně domáhá zřízení práva průchodu a průjezdu k SPS na vlastníkově sousedních pozemků, když tento v přístupu žalobkyni brání uzavřením cesty závorou, resp. rozebráním panelového krytu vozovky a odtěžením komunikace, soud považuje především za potřebné zdůraznit, že totožnou argumentaci použila žalobkyně již při podání odvolání a žalovaný odvolací správní úřad se s touto argumentací vypořádal na stranách 4/6 a 5/6 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný zde popsal a odůvodnil, z jakých skutkových a právních důvodů považuje odvolací námitky za nedůvodné. Shodně s žalovaným soud z předloženého správního spisu zjistil, že žalobkyně v průběhu správního řízení nijak nerozporovala skutečnost, že neprováděla TBD, v písemném vyjádření k výzvě vodoprávního úřadu neuplatnila žádnou námitku k popsanému jednání zakládajícímu skutkovou podstatu správního deliktu, ačkoliv jí bylo řádně doručeno oznámení o zahájení řízení a byla vyzvána, aby se v přiměřené lhůtě ve věci vyjádřila, předložila návrhy na dokazování, vyjádřila se k podkladům rozhodnutí a činila jiné návrhy. Z obsahu podání žalobkyně ze dne 22.2.2012, je zřejmé, že žalobkyně po stanovené lhůtě předložila správnímu orgánu doklady, z nichž vyplývalo, že učinila opatření vedoucí k nápravě spočívající v provedení místního šetření dne 3.8.2012 a vyjádření osoby oprávněné k provádění TBD (VODNÍ DÍLA-TBD a.s.), uzavření smlouvy o dílo na provádění TBD v roce 2012 dne 10.8.2012 a smlouvy o dílo na provádění TBD v roce 2013 dne 6.2.2013, etapovou zprávou o TBD ze září 2012, zpracování programu TBD platného od 1.1.2013 a provedením prohlídky vodního díla podle § 62 vodního zákona dne 3.10.2012 (prohlídky se dle zápisu účastnil i pracovník žalovaného). Z podání žalobkyně ani z jí předložených dokladů (a ani z následných úkonů žalobkyně) přitom nevyplývá, že od zahájení správního řízení došlo ke změně chování vlastníka sousedních pozemků – odstranění překážek v přístupu na SPS, naopak žalobkyně uvádí, že soudní řízení nebylo ke dni podání žaloby skončeno. Je tedy zcela zřejmé, že žalobkyně sama předloženými listinami, které jsou součástí správního spisu,

a jimiž správní orgán provedl důkaz, vyvrátila svá tvrzení o neexistenci přístupu na SPS v rozsahu nezbytném k provedení TBD. To, že je možný přístup v potřebném rozsahu zjistil i sám žalovaný v rámci své úřední činnosti, když se dne 3. 10. 2012 pracovník žalovaného účastnil prohlídky SPS spolu s pracovníky žalobkyně a zástupců osoby pověřené výkonem TBD.

V případě správního deliktu podle ustanovení § 125d vodního zákona jde o odpovědnost objektivní, kdy subjekt tohoto deliktu odpovídá bez ohledu na zavinění, stačí pouze, aby bylo prokázáno, že strana porušila povinnost uloženou zákonem. Škůdce (ve smyslu ten, kdo porušil svou povinnost) se v tomto případě může odpovědnosti pouze zprostit, pokud se dovolá liberačních důvodů, jež jsou uvedeny v ustanovení § 125l odst. 1 vodního zákona, tedy, když prokáže, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil.

V rozhodnutí uvedená argumentace žalovaného správního úřadu byla soudem shledána úplnou, logickou a věcně správnou. Jako zcela adekvátním se pak jeví postup správního orgánu, který neprovedl další rozsáhlé dokazování ve vztahu k tvrzené nemožnosti přístupu k vodnímu dílu (a to zprávou soudu, znaleckými posudky, když tyto se týkaly výlučně původní panelové cesty), pakliže bylo jednoznačně prokázáno, že přístup k vodnímu dílu je možný v takovém rozsahu, že TBD lze provádět a žalovanému tak nemohly vzniknout pochybnosti ohledně takto zjištěného skutkového stavu. Za situace, kdy žalobkyně, vyjma tvrzené a jí samotnou následně vyvrácené, absence přístupu k vodnímu dílu, netvrdila ani neprokazovala existenci liberačních důvodů, nespecifikovala (vyjma podání žaloby na zřízení věcného břemene) jí učiněná opatření, která by bylo možno posoudit, tak že žalobkyně vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila (viz ustanovení § 125l odst. 1 vodního zákona) a za taková opatření nelze považovat ukočení protiprávního jednání žalobkyně, tj. ukočení její nečinnosti ve vztahu k zajištění provádění TBD do budoucna, byl zcela důvodným postup žalovaného, který se, zcela v souladu se zásadou hospodárnosti (§ 6 odst. 2 správního řádu) a zásadou omezené materiální pravdy (§ 3 správního řádu), spokojil s důkazy předloženými samotnou žalobkyní.

K tomu lze ocitovat též publikaci Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: Správní řád. Komentář. 3. vydání. Praha : C. H. Beck, 2011, s. 716, s. 202 - 208: „Ustanovení § 3 SpŘ stanoví, že správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Jedná se tedy o zásadu materiální pravdy, která se liší od pojetí správního řádu 1967, který v § 32 odst. 1 hovořil o povinnosti správního orgánu zjistit přesně a úplně stav věci. Nebylo pochopitelně možné zjistit vždy úplnou objektivní pravdu, tedy přesně a úplně skutečný stav věci. Správní řád modifikoval tuto zásadu s ohledem na požadavek procesní ekonomie, jak je tomu v ostatních procesních předpisech, protože zjišťovat stav věci (objektivní pravdu) je časově i finančně velmi náročné a zpravidla i objektivně nemožné.“

Shora uvedený závěr soudu týkající se žalovanou provedeného dokazování je pak třeba vztáhnout i k námitce žalobkyně týkající se neprovedení jí navržených důkazů, a to znaleckými posudky obsaženými ve shora uvedených spisech Okresního soudu v Ústí nad Labem číslo 2984-028/11P znalce Ing. M. M. a posudkem ústavu Stavexis Brno číslo 4453-34/12.

Pokud žalobkyně v podané žalobě (a stejně tak i v podaném odvolání) namítala, že nebylo přihlédnuto k tomu, že přerušáním provádění TBD nemohlo dojít k závažným škodám, pro jejichž vyloučení je TBD prováděno, pak ani toto tvrzení žalobce nelze považovat za důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí. Zejména je zřejmé, že toto tvrzení nemá oporu ve skutkovém stavu zjištěném správními úřady obou stupňů. Z obsahu soustředěného spisového materiálu totiž vyplývá (viz vyjádření společnosti VODNÍ DÍLA-TBD a.s. ze dne 7. 8. 2012 a 1. etapová zpráva o provedení TBD ze září 2012), že vodní dílo zcela suché nebylo, nadále dochází k odvádění průsakové vody v drenážním systému a podhrází je zcela podmáčené, a proto je nutné jeho stav pravidelně sledovat a analyzovat. Nadto zde soud považuje za nutné zdůraznit, že existence škody – negativního následku porušení povinnosti není součástí skutkové podstaty správního deliktu, jehož se žalobkyně dopustila. Znaky skutkové podstaty jsou naplněny již pouhým jednáním povinné osoby spočívajícím v opomenutí (nečinnosti), bez ohledu na následek této nečinnosti. Z tohoto důvodu je námitka žalobkyně o absenci škodlivého následku její nečinnosti zcela irrelevantní, a proto ji nelze považovat za důvodnou.

Zákonou povinností žalobkyně přitom bylo v rozhodném období (od 2009 do srpna 2012) řádně zajišťovat technickobezpečnostní dohled, spočívající ve zjišťování technického stavu vodního díla ke vzdouvání nebo zadržování vody, a to z hlediska bezpečnosti a stability a možných příčin jejich poruch (ustanovení § 61 odst. 1 vodního zákona) a tuto povinnost žalobkyně porušila. Je přitom zcela zřejmé, že žalobkyně netvrdila ani neprokázala, že v rozhodném období vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila, když jejím jediným krokem bylo podání žaloby na zřízení věcného břemene, ačkoli bylo prokázáno, že přístup k vodnímu dílu je fakticky možný, byť tento neposkytuje komfort původní příjezdové cesty, která se stala předmětem soudních sporů. Na tomto závěru podle soudu nemohla nic změnit ani skutečnost, že žalobkyně následně zjedнала nápravu, ani to, že v předmětném období nedošlo v důsledku protiprávního jednání žalobkyně k žádné škodě.

K námitce žalobkyně, že TBD je prováděn „víceméně ilegálně“ a je spojen s hrozbou postihu za porušování cizích práv, tedy při vstupu na pozemek proti vůli jeho vlastníka, soud uvádí, že ustanovení § 60 vodního zákona, poskytuje osobě provádějící TBD v dostatečném rozsahu zákonné zmocnění ke vstupu na pozemky sousedící s vodním dílem, když stanoví jejich vlastníkům pozemků povinnost po předchozím projednání s nimi umožnit za účelem provozu a provádění údržby vodních děl v nezbytném rozsahu vstup a vjezd na své pozemky těm, kteří zajišťují provoz nebo provádějí údržbu těchto vodních děl. Pakliže by žalobkyně tvrdila, že vlastníci pozemků sousedících s vodním dílem, porušující ustanovení § 60 odst. 1 vodního zákona, když neumožňují vstup nebo vjezd na pozemky, resp. neposkytující součinnost nezbytnou k předchozímu projednání vstupu a vjezdu těm, kteří zajišťují provoz nebo provádějí údržbu vodních děl, bylo by na žalobkyni, aby podala podnět k zahájení správního řízení o správním deliktu těchto vlastníků ve smyslu § 125e odst. 7 vodního zákona. Zde soud považuje za nutné zdůraznit, že z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobkyni nebylo tvrzeno ani prokázáno, že vlastníci sousedících pozemků neumožňují v nezbytném rozsahu vstup a vjezd na své pozemky za účelem zajištění provozu nebo údržby vodního díla, když všechna žalobkyni popsaná jednání, jimiž žalobkyně argumentovala, se vztahují výlučně k používání původní panelové cesty a jejímu poškození vlastníky pozemku, na němž se tato cesta nachází. Z podání žalobkyně přitom nevyplývá, že vyjma identifikovaných soudních sporů, byla činěna jakákoliv další opatření k zabránění v přístupu

k vodnímu dílu obecně, natož v rozsahu nezbytném k provedení TBD. Soud považuje za nezbytné zdůraznit, že žalobkyně nadnesená otázka případného porušování práv vlastníků sousedících pozemků, vstupem, který s nimi nebude podle § 60 vodního zákona, předem projednán, nemůže být předmětem tohoto soudního rozhodnutí.

Pakliže žalobkyně namítala nesprávnost odůvodnění rozhodnutí žalovaného, spočívající v tom, že na straně 4/6 pod bodem 2 označuje navržený důkaz jako „spis od trestního soudu v Ústí nad Labem“ a to opakuje, ačkoli v odvolání je uvedeno, že se věc projednává u Okresního soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 14 C 164/2008 a sp. zn. 11 C 461/2008, soud zdůrazňuje, že toto označení poprvé použila právě žalobkyně, a to na třetí straně svého odvolání ze dne 4. 4. 2013, kde výslovně uvádí: „... byl navrhován důkaz citovaným spisem od trestního soudu v Ústí nad Labem...“. Je tedy zřejmé, že žalovaný převzal doslovné označení důkazu z odvolání žalobkyně, aniž by dále zohlednil, že z citovaných spisových značek vyplývá, že se jedná o řízení civilní. Vzhledem k tomu, že z dalšího textu odůvodnění rozhodnutí je zcela zřejmé, že rovněž žalovaný tímto míní řízení, na které odkazovala žalobkyně, když toto označuje jako „soudní spor o zřízení věcného břemene“ a tento dál specifikuje, je zřejmé, že mezi účastníky nemohlo dojít k nejasnosti v identifikaci navržených a neprovedených důkazů a ačkoliv se jedná o zjevnou nesprávnost, tato nemohla mít žádný vliv na zákonnost, resp. správnost napadeného rozhodnutí.

Vzhledem k tomu, že žalobkyně nerozporovala výši pokuty, ani v soudním řízení nenavrhovala její moderaci ve smyslu ustanovení § 78 odst. 2 s. ř. s., se soud touto otázkou nezabýval.

Soud uzavírá, že správní orgány v projednávané věci postupovaly plně v souladu s vodním zákonem a neporušily žádná práva žalobkyně. Žalovaný se zabýval všemi shromážděnými důkazy a v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal všechny relevantní námítky žalobkyně a patřičně odůvodnil také výši uložené pokuty. Napadené rozhodnutí tudíž bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Žalobu proto soud vyhodnotil jako zcela nedůvodnou, a podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji výrokem I. rozsudku zamítl.

V souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Soud obecně zastává názor, že jednání před soudem patří do běžné činnosti žalovaného - správního orgánu, který na svěřeném úseku veřejné správy disponuje dostatečnými znalostmi a zkušenostmi, takže musí být schopen kvalifikovaně hájit své rozhodnutí i v soudním řízení správním. V daném případě se ze strany žalovaného jednalo o výkon státní správy a jeho úkony nikterak nevybočovaly nad rámec jeho běžné úřední činnosti a pokud se v dané věci žalovaný nechal zastoupit advokátem, ačkoliv tento postup nebyl odůvodněn konkrétními okolnostmi dané věci (např. zvláštní složitostí, popř. časovou náročností), nelze náklady zastoupení advokátem pokládat za účelně vynaložené (k tomu srovnej např. rozsudek NSS ze dne 26.4.2007, č.j. 6 As 40/2006-87, publ. pod č. 1260/2007 Sb. NSS).

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 9. září 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová